



Л І Т О

У своїй неповторній таїні ПРИ - рода дарує нам натхнення. А воно, в свою чергу, породжує дії. Ось вона - дія - плід творчості знаного в Україні та поза її межами поета та прозаїка Сергія Миколина.

Збірка „Літо" є однією з двадцяти п'яти книг самобутнього творця, який словами спонукає кожного читача шукати у словах себе, шукати відповіді на свої життєві питання – все так мудро з філософським, духовно-пізнавальним підтекстом, щоб спонукати кожного до пошуків

Літо в душі, літо в серці - ось ключовий напрямок поета. В унікальній збірці з сонячно- теплою назвою митець розкриває нам секрети своєї творчості - натхнення поета переплітається в унісон з ТИШЕЮ МАТІНКИ ПРИ - РОДИ, зі своїм внутрішнім – ДУШЕЮ.

Легкі, чаруючі образи поетичного слова Сергія Миколина починають говорити до тих, хто вміє їх чути. Стверджувальним мотивом крізь рядки проходить думка поета про те, що коли людина з'являється на світ - вона вже закодована жити в ГАРМОНІЇ з ПРИ - РОД-ОЮ, що саме для нас, українців, це і має виняткове значення. Поет з трепетною любов'ю плекає кожне слово про рідний волинський край. Він зріс серед унікальних волинських лісів та озер, на чарівній Рокитнівщині, яка й наділила його ТАЛАНТОМ від БОГА.

Ця збірка для тих, хто відкритий для пізнання себе як СУТНОСТІ БОЖОЇ, хто хоче і прагне знати більше. Автор дає відповідь на питання: де знайти таке місце, яке подарує нам здоров'я, щастя, силу, спокій, нове осмислення і розуміння життя, місце внутрішньої тиші, свободи, творчості. Таке місце є - стверджує Сергій Миколин - воно завжди поряд з нами - це наш внутрішній світ. Як до нього пройти? Саме збірка „Літо" є провідником в світ життєвих сил, відкриття самого себе. Автор нагадує - шукайте, досліджуйте, слухайте себе і свою інтуїцію; спостерігайте за собою, своїми почуттями, почуйте бажання своєї душі.

Кожен з людей здатен відшукати початок, прислухатися до голосу Природи - і ти все зрозумієш, що лейтмотив поета – це ми, як частина Древа Життя - від При - роди в кожному з нас. Джерело єдине - ОТЕЦЬ НЕБЕСНИЙ. Шлях - через ТРІЙЦЮ :

ТВОРЦЯ-ОТЦЯ-ДУХА СВЯТОГО. Дерево не може рости, якщо не має кореня. Крізь рядки віршів проступає думка що кожен з нас не має права втрачати ці корені, дані ПРИ - РОДОЮ. Ми маємо свідомо нести СВІТЛО СПРАВЕДЛИВОСТІ І ДОБРОТИ тут, на ЗЕМЛІ; відродити РІД ЛЮДСЬКИЙ в ПОРОДІ ЙОГО стяганням якостей духовних .

Плекаймо ТІЛО - ХРАМ. У нас немає іншого шляху. Збірка поезій „Літо " - унікальна сповідь і одночасно настанова на шлях пізнання себе як ЛЮДИНИ.

Людмила Рентюк

В цей День літа
прийміть у подарунок вірші,
як спогад у житті,
що є такі книжки,
де є такі слова,
які збуджують відчуття
радості й добра,
і наявності щасливого життя!

Л І Т О

Прийшло літо – літечко до нас,
пестить щоки теплим вітерцем,
торкає листя і траву шовкову,
які ще ніжність мають молоду –
чутливі в дотиках своїх
і струменінням енергій життя у них,
а ми пройшли поміж ними
так зверхньо і погордливо,
але вони все ж нас так лагідно прийняли,
коли ми на галявинці прилягли.

Приймає тіло енергію землі,
травиця щиро ділиться красою,
а небо синьо-голубе
нас манить у світи,
щоб пізнавати таїни Творця.
І от у таких думках блуканнях
ми стишуємося умиротворенням солодким
в благодаріннях Отцю-Творцю-Духові святому,
що ми живі і жити хочем,
що ми радіємо життю цієї миті.

Ми й раніше так робили
у літах минулих
і ось тепер лишень зуміли
прийняти Твою, Отче,
мудрість і знання великі
про все живе,
яке Тобою дише...

ВІДПОЧИНОК

Від і по, і чи, і ва.ти.
чи от так легенько прийняти
в цю пору року – літом,
коли ми можемо відкрито
і дійсно так пухнасто, чи то

і легенько, неначе вата
задоволення Душі, уму і тілу дати.

Кожен має цей танець станцювати,
роздівшись догола і відчути,
ми ніби вата,
що ми з'єдналися з повітрям,
то включаємо музику тихеньку
і починаємо розслаблятися.

Так, це є танець нашого єства,
яке має танцювати всіма клітинами тіла
і ум відійде від будь якого діла,
переключившись на відчуття музики у тілі,
а Душею воз'єднавшись
з усім простором навкруги,
відчувши втрату тіла.

Лиш переспіви звуків пісні,
як вітру в лісовому листі,
а ми і є той вітер-віхола,
що з'єдналася з космічним вітром.

Ми відчули єдність,
і ми є все у світі,
ми відчуваємо торкання вітру,
ми бачимо себе в ньому.

Ми бачимо на фоні дня
лиш контури лісів, полів,
річок, озер і сонечко рожеве,
а потім хвилі жовті
розсуває голубінь небес.

Ми невагомі,
ми не маємо об'єму
і ми не обмежені стінами,
ми пливемо у польоті.

Але ж відчуваємо самі
торкання трав шовкових,
а там спускаємося в хащі лісу
і знову з мороку-надр,
ніби, ураган
летимо просторами широкими,
зливаючись енергіями світу.

Бо ми єдині,
бо ми є цільний організм
і ми той атом неподільний,
і та велич світова у танці цім.

Споглядаючи усе із висоти
і все в якомусь круговороті,
нібито, у воді, бо видно її пасма
і, нібито, в повітрі, бо невагомі.

Ми розчинилися в повітрі,
як сіль у воді,
не лишаючи слідів,
граючи собою.

Ми німі в собі
і в просторі усьому
і лиш цей
вільний хід у танці.

Ми не в кімнаті

і ми не з вами.

Оце так відпочинок
для усіх клітинок.

Ось так ми зарядились
на тривалий час
і очистились водночас
від життєвих нош і негараздів.

Пройшовши такий досвід
тут, у кімнаті,
то вирішили підібрати
місце на природі.

А ще краще в полі,
де легенький вітерець
ніздрі нам ворушить
і тепла доволі.

Або, де трава зріла
до колін, або вище.
Непогано в рідкому ліску,
де природа грає листям.

Бо тут ми можемо з'єднатись
у невагомості такій
зі своїми сестрами, братами,
під променями сонця.

Ми з'єднались,
ми зустрілись
біля раю брами,
ніби, ми живемо тут віками.

Легко плавно піднімаємо
праву ногу і попливли
вільно і вільно,
ніби, хаотично.

Нібито, для вальсу,
без ритму певного
руки підняли
в ритмі музики вітру.

А в собі співаємо
й виводим гаму звуків,
ніби, в очікуванні жнив
у радісному спогляданні за врожаєм.

Ведемо пісню,
яку співа наш рід –
віншувальну і подячну,
яку тепер назвали «петрівський мотив».

А це те дике, вільне,
радісне і ніжне
в переливах звуків
і слів сакральних.

Вони збуджуюче пливуть
по лугах, дібровах
і дорогами біжать в село,
де реманент до жнив готують.

А ми у фоні пісні-танцю
піднімаємо голову і руки
і наповнюємо повітрям груди
у старті для польоту.

А у звуках, наче тиша,

то ледь чути завивання вітру,
як демонстрація сили
стихій природних.

То, ніби, вовк завис,
засвідчуючи публічно
наявного життя,
а ми, нібито, його відлуння.

То трепіт частий
крил лісового глухаря,
то зойк потужний,
ніби, громовиця.

А далі звук іде на спад
у видоку тональнім
і чути шум дощу,
чи, може, то і град...

І при цьому сонці
чути радий шепіт
трави, кущів, дерев,
що так дощу чекали.

А ці краплі рідкі, великі
живодайної вологи,
ніби, барабана дріб
грають марш вітальний.

...і все це звуки нашої природи,
а ми злилися всім єством
зі Всесвітом єдиним
і ми та капля в океані світовім,
і ці краплі, що його й створили.
Закрили очі...,
а все видно
і попливли-полетіли
ось так плавно.

Повітря грає з нами
і зі всім живим,
що вже нами грає
і, ніби, космос нами дише.

Це Творець у танці з нами,
це Дух святий у танці
і ми так хаотично у їх ритмі
приймаємо цей хаос за суєту життєву,
як порядок певний нашого буття
в цю мить літнього дня.

І вже торкнулися ногами ковили,
і як тоді, попливли світами...

Перепочили на хмаринці,
пробігши по колу сонця,
пізнавши голубінь небесну,
приймаємо радість-благо.

Людина так у цю пору літа
копіює космосу розмову,
ніби, говорячи на одній мові,
величаючи, віншуючи її.

А сама, після спілкування,
виходить, ніби, чиста,
набравшись сил-енергій
у матінки Природи.

Подяки шле Творцю
за врожай зернових,
який у полі колоситься,
який в плодах
на деревах є,
який розсовує пласти землі,
засвідчуючи свою участь
у всезагальному житті.

Бо так ми у прийнятті
від Творця...
ні від космосу й природи
беремо енергію життя,
як то і має бути.

А що ми уже Творць?
Ні, ми його діти
і ми маємо це розуміти,
що цієї миті ми у нього у гостях.

Коли ми зуміємо відчувати
увесь оцей процес,
то ми зуміємо перебувати
на такому вільному і чистому
танці нашого буття
досить тривалий час.

Ми вже знову тут, на землі,
ми зміцнілися єством
ми бажаємо творити
і все у нас ладнається в ділах.

Тепер порядок в думках, словах,
а Душа в такому стані відкрита
і має здатність постійно енергію приймати
і має можливості її у простір роздавати.

Тому ми можемо здивуватись:
чому так люди, чого обставини змінились,
що ніби, всі і все нам бажають допомогати
і ми так легко все оце прийняли.

А в нас бажання виростають до того,
що ми всім хочемо дарувати,
цю радість ейфорії, цей досвід свій,
ці речі, вміння й навички життєві.

Бо ми щасливі,
бо стані щастя легко жити,
бо щастя красиве у всьому
і так хочеться ділитись.

Бо щастя дається пізнавати лиш тому,
хто любить себе і всіх,
як всі якості духовні;
хто вміє цю любов ростити,
хто вміє її приймати,
хто вміє її подарувати.

Хай освятиться ім'я Твоє,
Отче наш в ділах Твоїх,
у поступках тих мудрих
і за те, що живі.

Про це і свідчимо тепер
у цьому співі-танці,
бо ми прийшли на свято –

ми празникуємо розквіт свій
у природі, у всьому,
що є живим і дише.

Ось такий відпочинок
ми маємо навчитись
самі собі творити
у єднанні зі Всесвітом великим.

Бо тут відпочиває все:
очищується єство
і ми, ніби, зарядились
енергіями Духа.

Ми, ніби, телефон мобільний,
відновивши функції свої,
коли ось так зарядились,
маючи можливості нові.

Слово можемо комусь сказати,
почути інших із рідні, чи друзів,
а то й написати листи вітальні
і самим від них такі читати.

Там і відтворення мелодій пісень,
там і інша функція хороша,
щоб красивий пейзаж
у знімку зафіксувати.

Там ліхтарик для темної пори,
там калькулятор і годинник,
там і функція хороша є,
бо вказує день тижня, дату.

То так і людина кожна
після такого танцю
енергіями, ніби, зарядилась –
і сила є, є і плани й устремління.

Тут наявні прояви нові,
навички і вміння
і та статечність в творчій праці,
і та завзятість
до бачення результатів.

Ми очистились єством,
ми зарядилися Тобою,
ми щасливі у Тобі й Собі,
що у танці відпочили.

Тут є елементи відпочинку,
які ми до цього мали,
коли після тяжкої праці
лягали на дивані,
щоб м'язи відпочили,
щоб напруженість у тілі зняти,
щоб дієздатність відновити.

Тут і елементи нічного сну,
бо ми, нібито, спали
і все це, ніби, в сні
пропливало перед нами.

А головне,
що ми відчули,
що ми навчилися відчувати

себе і все оте, що навколо.
І ця чутливість і є наша милість,
бо це є доброзичливість
до всього, всіх,
це є чуття любові,
яка є в нас
і яка є в інших,
бо ми вже вміємо її
приймати і дарувати,
зумівши у цьому
весь смисл буття пізнати.
Бо це радість-благо
у таких от танцях влітку.

ПОДИВИМОСЯ У НЕБО

Подивімося на небо
ранкової пори:
та воно, ніби і далеко,
а, ніби, ми в ньому.
Летіти можна,
та крил немає,
то полетимо думками
і то, у той виднокрай,
який обіймають очі.

А там свої світи, свої мири,
які невідомі нам.

Одна лиш голубінь глибока
і сонце наче близько,
то як воно прийняло його,
то і ми так приймімо,
як Духа у всьому і повно
у всіх якостях духовних.

Та таємниці там нема
і лиш невідомість надумана,
бо ми тут, на Землі,
є в реальностях і не самі...
Тому скажемо усім уже зріло,
що саме ми і є та таємниця –
що тілом, що умом, а також і Душею,
бо й тіло є комплекс цілий
з його таїнами, рефлексами у дії,
і той кругообіг непояснимий
творення життя у ньому.
Хоча назви є,
обумовлені певні системні дії,
та то лиш гіпотези, припущення...
і ті, обумовлені людьми.

Та все ж за стільки років
в цивілізації оцій
людина не навчилась
і знань немає,
як створити клітину м'яза,
як створити око,
чи з чого зробити кров,
або й те,

чого не можна все ж навчити
мавпу говорити...

Або пояснюючи нам:
чого і як соловей співає,
та все ж людина не у змозі,
хоча і має до цього здатність, хист...
І навіть роки людського існування
в державах різних
по різному їх лічить...
То чого ж у житті людському
все таки не вистачає?
– чистоти духовної,
мудрості і знань.

Ось так дивимось у небо,
лежачи спиною на землі,
подумали і про думки:
можливо, з образів пізнаваних.
То звідки ж у дитини пізнання такі –
і знову ми зайшли в тупик...
А душа, то зовсім таємниця...
Не проявлена ні тілом, а ні звуком,
та все ж щось таки воно є
і ця таїна в Творця...

Та людина здатна таїни пізнавати,
але не просто їх іншим передати,
бо приймаючий завжди має бути
здібним і готовим їх приймати,
а нас такому не вчать батьки
вже тисячоліттями в минувшину.
А держави, і партії і церкви
з міркувань корисливих
не хочуть, щоби люди
знання про себе й Всесвіт мали,
щоб дії були їх свідомі.
Тому із цього зробили таємницю,
тому життя стало таким тяжким,
тому ми так в страху погрузли
і збайдужіли до пошуків шляхів
духовного й сакрального у всьому,
а воно ж у нас і навколо...
Чого ми черстві й грубі
з людьми й усім,
чому ми боїмося в спілкуванні
шукати шляхів єднання і злагоди,
але з найменшої нагоди
бажання маємо облити гряззю всіх,
а то й готові вбити...
Нема, немає в нас доброти,
то й радість тут не виростала,
а здавалось би так просто
жити всім в одній родині...

То небо у цьому плані є зовсім просто –
і слів нема і невідомість – так собі,
і взаємини, відповідальність перед ним
заходить думками в нуль...,
а от людина, а от ми,

то це велика таємниця,
бо ніхто не пояснив,
не написав хоча би книгу –
з чого радість твориться в людині,
і чого в дорослих вона не така як в дитини;
з чого твориться вона?,
а чи з того, що бачить око,
чи з того, що людина чує,
чи з відчуттів, очікувань,
чи з результатів хороших...?
Але ж і, вставши зі сну,
цього всього іще немає,
а радість є – і вона пожива
для думок, слів і дій.

То це вона з Душею
до нас уві сні прилетіла?
Ні! Це стан нашого єства,
це стан Душі, ума і тіла,
які протягом життів
в собі все це увібрали.
Однак людина має дар від Творця
вміти і навчитись радість пізнавати,
вміти й бути в такому стані,
бо лиш людина має здатність
приймати все свідомо.
Тому вона й знає, що доброта,
що вміння віддавати і вміння брати
людину щасливою творить,
то так і небо тихо й непомітно
віддає усе, що має,
усім непомітно допомагає
і ця її простота і є та доброта,
якою вона напуває
усіх людей, планети і світи.

Люди не думають над цим,
вони ходять сплячі,
їх влаштовує спосіб життя
предків наших тих,
яких людиною не звали.
Хоча вже багато хочуть
в добрі жити,
жити без проблем і в достатках,
але , як і всі, все чекають,
чекають завітної доброти,
що хтось за гроші їй нам принесе,
що Бог нам її пошле,
а хіба не ми творця діти,
щоб доброту творити
і х цього порадіти,
пізнавши глибочінь Душі, як в небі,
пізнавши чистоту у своїх діях.
І все ось так, нібито, можливо,
та все ж людина в стан радості
входити сама навчилась,
хоча по різному і з різних складових,
і з умов різних, місця і пори,

то скажемо відкрито,
що немає людини, а чи неба без доброти.
То чого, людино, ти
відторгати так навчилась,
прикрившись атеїзмом,
сховавшись у віруваннях різних
і системах традицій релігійних,
не бажаєш прийняти все на віру із довіри,
що це і є Той Єдиний
Творець світу, Дух святий,
як Джерело енергій різних.
Не потрібні такі відмови
і не придумуймо різні божества,
а є життя, є благо жити,
то дякуймо йому,
славословимо тепер і вівіки,
що Він є началом у всьому
і стишуймо свій ум лукавий,
гонор, гординю, силу...,
шукаючи «оправданій» у всьому
бо це є в непорівняльності великій,
бо це є в єдності одній...
Хоча багато на Землі живуть, як Боги,
та не боги вони, коли і про це
ще мають страх публічно заявити.
А Бог творящий, Дух світлий, чистий
завжди жив, живе серед нас,
не роблячи заяв ніяких,
бо Він, як небо чистий,
бо Він терплячий і творящий
не залежно від того,
що твориться і робиться тут, на Землі,
серед усього живого,
шукаючи способів творити
злагоду в гармонії будь яких дій.

А коли почались в житті біда чи горе,
невдачі в діях чи хвороби,
то і дякуймо Йому,
бо це Він нас так зупиняє,
щоб ми не зробили у житті
ще більшої глупоти,
а мали час в Нього повчитись
мудрості людської...
І з розумінням цього,
будучи пильним і відповідальним
у всіх словах і діях,
навчаймося в енергій сонця,
як воно сміється
і до нас приходять рано,
щоб світити нам і можливість дати
творчі плани реалізувати,
а якщо і хмарки закриють трошки,
то все ж воно місію свою не покидає,
бо відповідальність має
перед всіма й собою...

отак би й людині людиною бути
бути сонцем , небом і водою...
в місії своїй, у покликанні творящим;
бути відповідальним
перед Всесвітом великим,
перед сонцем, комахами, людьми,
бо в кожному із них
Творець собою в них
і в нас присутній.

Тому й просимо людину –
молоду, стару і зрілу:
підтримуймо усіх в творчому началі,
якщо хтось щось позитивне хоче сотворити
чи то собі у радість, чи усім во благо
і подякуймо в началі, як і в кінці
за дії і устремління ось такі.
Хвалімо Творця
і того, хто у творінні зрів
і себе, що узрів,
за те, що мимо не пройшли,
бо це і не була випадковість –
і саме тут і в цю мить
ми і мали участь взяти
в творінні радості людської,
сказавши слово чисте, щире,
що нам приємно подивитись
на ваші дії, на творіння мудре,
бо саме цими словами Творець нами
мав окрилити й натхнення дати
тому, хто ткав, плекав
добру чи красиву дію.

І у нас окрилилась Душа,
ум і тіло для творіння...
Ось так скрізь і у всьому діймо,
бо це і є те благо-радість,
якими ми наповнюємо усі
джерела нашого Отця-Творця.
Починаймо кожен себе навчати,
щоб доброго дня зустрічним побажати,
щоб слова подяки завжди мали місце
при доторку до світів таких
з ким зустрічаємося ми.
Бо всі вони життя ознаки мають,
бо всі вони життя в собі тримають
з того ж джерела Творця.

В житті по різному буває,
та коли цю науку ми сприймаєм
і своїм умом приймаєм,
то все менше й менше в наших діях
буде гніву, зла, гордині і брехні,
бо тепер нас зупиняти буде совість,
щоб кожному допомогти...
На це у нас буде час і сила,
які теж увійдуть в єство наше
із джерела енергій світових.
І як би не «оправдовував» ум

відмови і поспішність,
та коли ми це прийняли радістю своєю,
то він нам допоможе,
бо ум прийняв Творця
і він відмовився від суспільного ума,
від його традицій, ідеологій,
від нікчемності і значимості особи.

Ці енергії негативу,
як відходи у виробництві
і вони є середовищем таким,
хто не єднає себе з Творцем,
а шукає розкоші, чинів,
хто відмовляється у відповідальності своїй
за життя своє й сім'ї;
хто відмовляється від взаємин хороших
з усім, що є поруч і далеко,
як ця земля, де нога ступає,
як це повітря, яке вдихаєм,
як ті люди, що у війні
і ті, які живуть під обстрілом.

То хіба це не цинізм
в людській подобі вбивць,
що «навчилися» убивати
із-за рогу й з хати тих,
хто просто хоче жити,
але такі «вояки»
ховаються за Душі і тіла,
які живуть у цих містах,
яким Творець теж життя дав,
щоб тут творили,
щоб за ближнього дбали,
але аж ніяк не убивали.

Вийдіть в поле «вояки»
і змагайтеся в борні
в цій політиці поганій
до якої й ви себе вписали
у цій злиденності Душі,
у цій не мудрості ума.
Хіба ви є творці життя?
Чи добре «ремесло» у вас?
Чи ви самі в собі?,
але ж у вас є дружини,
діти і батьки...
і чи захищаєте ви
їх від борні,
за яку вони
там в злобі
«воюють» за роботу,
за здобуття умов жити,
за їжу, одяг, спокій –
а вони ж без зброї,
але сердиті, злі
і готові вбити,
чи хоча б вкусити,
та й то не знаючи кого –
а того, хто рядом:

тата, маму, чи дитину,
а то й сусіда, чи колегу...
Та війна на Землі іде кругом:
і там, в окопах, бліндажах,
і тут, в квартирах без води і газу,
і там з таким, як сам,
і тут з усім, що допомагає жити.
То там убивають оба,
а тут можливість постійна є
із Творцем поговорити,
змінити спосіб життя свого,
стягаючи якості духовні
і пізнавати культуру жити.
Слава богу в людях є
ці якості духовні
і вони, як повітря –
полетять повсюди по Землі
і в небо невідоме,
то кругом і всюди
запанує радість і спокій...

Це енергії доброти, правди й щастя
із сім'ї і дій
долетить і до вояка
і там білий прапор миротворчий
для обох сторін затріпотить.
Не треба убивати,
бо всі люди на Землі
є сестри і брати,
а навчаймося у злагоді жити,
навчаймося прощати і любити.

Пройде ще час тривалий
допоки ці слова
приймуться у серцях,
бо сьогодні і сприйняти важко
і «чогось» не можемо почути
з телевізора, газети
таких слів, такої от поради,
а багато вже чекають з нас
саме такі слова почути,
то починаймо самі застосовувати їх,
самі навчаймось доброту творити,
тоді і небо нам відкриє
свої красоти і секрети
на яких тримаємося ми,
Земля і космос необмежний.

Але політика держав не така -
їх ідеологія покора, страх...
Але коли мали взятись мудрі діти,
коли і батьки такі от забіяки,
коли у них вибите вікно у хаті
і стілець без четвертої ноги...
А такі керівники не можуть нас навчати
любити і прощати,
щоб ми шанували всі одне одного в дні,
вчити взаєморозумінню
і культури спілкуватись.

Хай нам в науку буде
стіна берлінська
і огорожа ізраїльська,
і той паркан турецький,
і що ми такі «культурні»
і такі далеко від культури жити.

Все менше й менше
стали спілкуватись і в сім'ї.
Все частіше навкруги
всі і все винуваті.
Кругом одні вороги
і лиш ми «праві».
Ось так ми самі робим
своїми умами і руками
ізоляцію собі в сім'ї;
ізоляцію сім'ї від сусідів
і ми самі найбільші спеці,
там, де трудимося зятато
до статусу мільярдера тягнем тіло,
хоча в кишені всього лиш гривна...
І так країни-батьківщини
ми не бачимо в себе,
бо ми і тут Душі загубили
і космополітами не є.

Мова є,
маємо здатність говорити,
а спілкування все менше й менше –
лиш лайки у ПК
і в житті вже лиш «угу»,
чимось подібне на «хрю».
Очей не бачимо в сестри і брата,
бо очі ниць і у вухах мікрофон,
а якщо і зродяться слова в розмові,
то все про речі пусті
і ті несуттєві.

Чого ми боїмося спілкування,
чого боїмося добро творити,
чого боїмося жити,
чого не хочемо жити???

Подивімося на небо,
подивімося на себе,
на життя своє,
свої відносини з людьми і Творцем
і зрозуміймо всі,
що тільки в спокої небеснім
ми побачимо підказки,
як нам слід спілкуватися тут, на Землі,
і сім'єю однією бути.

А повірмо у себе,
що ми і є Творця діти,
довірмося Йому
і приймімо доброту і милість
у спілкуванні спільнім,
і подивимося у вічі,
подивімося так, як Земля
дивиться озерцями в небо,

то і ми подивімося навкруг:

«хто усе оце сотворив?

І так недбайливо і кумедно...?»

А хіба і ми не можемо кожен
відкинути гординю, гнів, амбіції пусті
і злагоду, і спокій у собі творити,
і піднести це на палітру
свого брата і сестри
на другій стороні Землі,
на той дуб мудрий і могутній,
на хмарину ту у небі...

І подивімося на все навколо –
воно живе,
добро й красу творить
і в них нема мети бути першим,
і нема мети двадцять років вчитись,
щоб у цих роках сенс життя згубити,
щоб після цього себе відчути,
що ми самотні,
що ми нікому не потрібні.

А Творець навчає
і до себе чекає,
щоб кожен вмів творити
і у злагоді й спокої жити.

Але ми вже всі в страху,
який наплodжений умом суспільним,
якого ми Дияволом назвали,
а ум завжди служить
і служить уму корисливому
в погоні за статусом і вигодами
серед таких, як ми...

Тільки вони вже давно за колом
і охороняються придуманим «законом» -
і все ж в страху навчають нас
у житті і в школах
боязні, страху і покори,
щоб на користі діла варити,
облаштовувати хаос у всьому –
і все для того,
щоб «правильно» керувати
всіма людьми,
уже як бидлом.

То вони й сканують біометрію,
вживляють чіпи,
щоб у нас психіку змінити,
щоб люд забув Творця енергій позитивних,
а співав «алілуя» Дияволу у всьому
і був рабом послухним,
тудягою умом і тілом,
вихолостивши Душу,
яка була у трійці –
ум, тіло і Душа,
як завершена цілість.

А тепер в майбутнє входим
ми іще живучи
тільки вдвох – ум і тіло.

Ди (двоє), я (єго)
і та воля – жага жити в тілі.
То хто ми є під небом,
хто ми є у небі...??
- скотина... Ні!...
Бо й скотина рефлекси має,
інстинкти і чуття,
як лінію Творця.

Тому люди добрі і не зовсім – прозріваймо,
бо на терезах гармонії відносин
і у питанні: жити, чи не жити?
вирішується доля й спосіб бути -
вільно і щасливо, як дитя Творця,
чи у рабстві збайдужілим животіти,
в корчах, болях помирати
у підніжжя новообраного царя,
який личину Диявола в собі носить.

Подивімося, люди, в небо
цієї літньої пори...

Нам тепло і кругом даровані плоди
для нас, людей, для нас таких,
хто має здатність свідомо вже
мати радість жити,
одне одного любити,
чим Дух святий і чистий
напувати, веселити...

Бо Він нам дає усе,
а ми його їжа
і їжа ця не чим іншим є,
як енергія радості у всьому,
бо так і є.

Тільки в небо подивімося,
а потім на землю гляньмо
... - далі у себе...
і там Бога, як начало творче,
узріймо і приймімо,
поки можливість є.
Бо уже скоро, і досить скоро,
ми темпами такими,
байдужістю і відмовою від Духа
позбудемось ума і брюха.

Подивімося на небеса –
там чисто і глибоко,
там умиротворення і спокій,
там нема біса
і там десь вітер носить
наші посили блага,
і побажання наші:
«Доброго дня усім,
усім, в кого життя є!»

І, мабуть, тому ми розуміємо так Творця,
що Він десь там високо,
то знаймо, що Він там
і знаймо, що Він у нас Душею,
і знаймо – Він у всьому живому.

Подивімося на небо

зранку, вдень, або вночі...
І чого ми бачимо самі,
що різне воно є протягом доби.
Чого ось так буває –
у нас же очі одні і ті,
а відчуття глибини і простоти
дає нам суть зрозуміти,
що воно, ніби, нам не мішає
і поряд з тим усе дає,
в чому в нас потреба виникає.

Звідки ж воно знає?

Мабуть, із доброти своєї...

То і нам цього слід навчитись,
тоді і ми будемо світитись
і кожен схоче на нас подивитись
і сам у посмішці зацвіте,
бо доброта завжди в житті
до радості й щастя нас веде,
з такими стрічаємося людьми
і таких назустріч нам
посилає Отець-Дух святий сам,
бо і вони шукали нас таких –
радості і щастя носіїв.

Бо щасливі люди
дивляться у небо
і там шукають
гармонії в собі.

Бо щасливі люди люблять
і ця любов їх співає навкруги.
Тому Творець для них
вистеляє життєві дороги,
бо вони у стані щастя
є Його істинними дітьми.

А Він, а Він у щасті всіх гукає,
щоб усі, усі долучалися до доброти,
щоб єдналися всі люди на Землі,
бо ми усі з єдиної сім'ї,
бо небо, люди і земля,
вода, надра і повітря,
рослина, птаха і комаха,
то все є оте,
що Духом святим зветься,
що творить на Землі життя
і теж для єднання
і взаємного зв'язку,
бо воно і є нам рідня
по Духу і Життю.

Подивімося у не-бо
і там нема Бога,
а Він тут, у нас,
то так живімо всі,
щоб Його начало творче
живішим було за нас,
щоб не вбивали,
нікому не мішали,
щоб не нищили

ліси, повітря, воду,
бо тільки ми, коли живі,
знаємо про Творця і себе
і про все те, що навкруги,
як основу дій енергій Духу
і як основу наявного життя,
яке й дає нам змогу
кожен день дивитись вгору,
куди ми всі,
із життя в життя ідучи,
в одну прекрасну мить
Душею вознесемося.

ЧИСТОТА

Чистота в людині
має бути
в Душі, умі і тілі
і про це ми
говоримо із вами щиро.

Та і ці слова:

чисто, щиро і правдиво
мають одну суть і зміст,
які і говорять у людині,
про людину й усіх,
про їх стан духовний.

І всі ми хочемо,
щоб до нас
у спілкуванні, діях
люди відносились правдиво.

Правда світ тримає
і на справедливості тримається усе,
бо скільки б не було
обману, осуду брехні,
жадібності, гордині в нас...,
та все ж буття земне
і Всесвіту всього
на доброті і правді
продовжує бути
і кожну мить має шанс
до вирощування у собі
якостей духовних.

І таке от розуміння,
і таке прозріння
приходить до кожного із нас
досить часто, а кому лиш раз.

А це дає можливість нам
змінити свої дії, поведінку –
і усвідомлення таке
завжди вводить нас
в стан радості земної.

І цей процес в людині
народжується із Душі,
коли ми доглядаємо її,
плекаємо у діях якості оці,
то тут Душа росте, розцвітає

і людина в процесі оцьому
щастя і любов пізнаває.

Ось на пізнаннях таких
ми й говоримо усім,
що чистота і щирість
є кроки перші для людини
пізнавати інші якості духовні.

КРАСОТА СЕРЕД НАС

Красивого багато в нас,
красивого багато і у інших,
а скільки красоти
навкруги...

І ми сприймаємо у радості її,
і ми самі красивими бути хочемо усі
і цього все життя навчаємося,
бо краса є якість Бога,
яка у людях є, як і в усьому,
що навколо,
і вона ж наяву
спонукає в кожному
мінатися в собі,
мінатися і зовні.

Це ніби стимул у собі.
Бо і не кажіть,
що це навіювання у собі,
що це є в нас на матриці Душі,
а інші, нібито, невігласи якісь,
бо їх ум чи серце
не торкає щось красиве,
з яким стикнулися вони
у природі,
чи у творіннях людських.

То знаймо, що серед нас
є ті і інші завжди,
а пишемо ми слова оці,
щоб сказати, щоб долучити
з розумінням і свідомо
кожного із нас
до сприйняття
і прийняття красоти.

Бо, побачивши красиве,
чи почувши приємні звуки,
а чи відчуло тіло
приємність доторків вітру,
або той лоскотливий аромат,
то зупинімося на мить
і все це приймімо
з насолодою тихенько -
хай це дасть задоволенню легенько
зростати, виростати,
то так із кожним разом ми
чогось частіше ловити будем
ситуації такі.

І ми відчуємо Душею,

що ростемо,
що ми добрішими вже є,
що ми з любов'ю
беремося за будь яке діло.

Бо краса у барвах,
у розміщенні на фоні
у комплексі цілому,
чи то в одному екземплярі,
чи то є щось просторове у природі,
чи то доцільне у будові,
чи то той виріз, шов на платті,
чи то ті гудзики чудернацькі,
чи то той стілець у формі незвичайній,
чи то той спів птаха ранній,
чи то той гомін вітерцю лагіднений
... і так багато усього цього
є скрізь і навколо...

Ось таке сприйняття,
а далі прийняття
поміняє нас,
нашу філософію життя,
наш стиль життєвий
в думках, словах і діях...

Ми відчуваємо зміни у собі
і відчуваємо, що світ змінився...

Це не чудо, це ж свято.
Це ж Душа, це ж Творець
нас до цього вів...

і так протягом віків.

Ми пізнали Тебе Отче,
ми пізнали Тебе у собі,
ми пізнали Тебе в красоті,
ми пізнали Тебе у всьому,
що є навколо
і так приємно нам
від цього відкриття,
від прийняття в життя,
від розуміння
і від Твого благовоління.

Хвала Тобі і тут, на Землі,
бо Ти відкрив для нас світ,
бо Ти відкрився собою у всій красі,
у тих можливостях людини
бути кожному пілігримом
і по іншому розуміти
всі потреби у бутті
і цим ми дякуємо Тобі
і всьому тому,
кого і що зустріли ми в житті.

ЗЕЛЕНІ ПРАЗНИКИ

Весна така коротка
в днях наших і її,
бо й зима собою
сиділа кріпко у всьому

і дні весни собою забирала,
то холодом, то снігом,
показуючи міць свою.

Та все ж сонце гріє:
і повітря, і все що є
тут на землі...

та й русалки готові до гульні...

Проростає те, що Творець засіяв
і те, чого людину він навчив
у засіванні й догляданні,
аби з того врожаї мати.

Дощик теплий і рясний
дав рослинам, кущам, деревам
ту животворящу воду,
що так життя відроджує у них...

і росте усе, кипить робота,
всі шиють платтячка свої
легенькі, зелененькі
із листочків: по формі різних,
бо то ж на бал, на празник
і при вітерці легенькім
грайливо і так поважно,
нібито, уже на явних танцях –
то так воно і є.

Так кожен рік весною
летить музика життя
по меридіанах і паралелях
рідної планети.

І природа в хороводі плавнім,
на який запрошені усі:
і великі, і малі,
і пишні, і поскубані в собі.

Бо до танцю в чарах
у пахоцях весни
їх усіх запросив
Творець наш живодайний.

Усе живе в цих танцях дивних
віточками і листячком духмяним
показує небу, сонцю, нам, собі
свої виходи – туди, або й сюди.

І так у своїй красі
серед листя починають виростати
прикраси в різних формах квітки:
хто ледь духмяно колос припорошив,
а хто пишно й величаво
квітками стебло і листя вкрив...

І все це за місяць, півтора
зібалося для гульні на тиждень,
бо і так вже дехто з них
плодами на собі обважнів.

Все завагітніло на гілках, вершках
потомством цьогорічним...

А людина в радості своїй
теж шану і молитву посилає
Творцю-Отцю і Матері-Природі
в ці дні свят Зелених,

радіючи за них
і за свою працю весняну,
що буйністю і плодом проявилась.
Пісень співає, плете віночок з квітів
і в хату на всю підлогу й стіл
несе маленькі гілочки пахучі
липи, клену, троянди, м'яти й лепехи.

А в самих кров нутрує,
свободи хоче тіло,
слів хороших і ласкавих хоче ум,
а Душа пламеніє цим усім.
Людина марить маревом одвічним
у покликанні своїм,
хоча мавки і русалки
зманюють натури творчі...

Тут і спілкування є активне,
і зустрічі недвозначні
в одяганці красивій,
що є від Бога...
Земля парує, набухає,
Творець у єднанні сердець,
усе живе шукає пари,
усі у клопотах приємних.

Старші у перемовинах своїх
кличуть гостей до хати,
а перед тим
ведуть на огород свій,
до клумб, на обійстя,
бо вже й тут запахло сіном свіжим,
як свідчення того,
що це вже літо.

Літо із цих днів
забирає дні весняні.
Ось така красива й гідна
юність у природі –
коротка і стрімка
стишує в цих днях
свій ріст і цвіт,
леліючи, кожне, свій плід,
віддавшись в літній турботи.

ДІТЯМ

Ходять діти по Землі,
очима часто дивляться у небо
і так проходять їх роки
із Ісусом, але ще не зрячі.
Хвала Тобі, Отець-Творець-
Дух святий і чистий,
бо Ти жив і живеш у нас
повсюди і повсякчас.

Ходять дітки в радості,
яка любов'ю засіяна у них;
їх дії безневинні
і Душі їх нетлінні.
Росте рід людський

на радість-благо нашому Творцю,
то й ми навчаймо їх
тих слів, які посилав Він для них.
Хай від слова входять в дії,
хай доброта і справедливість
буде їх життєвим орієнтиром
в путі земнім у лоно Бога.
Бо саме якості оці,
з яких любов росте,
то вони і є той путь,
про який говорив нам Ісус.
Бо стан Ісуса,
то є єднання із Отцем,
то є чистота й відкритість
нашого вчителя, сина Творця.
Восхвалімо Христа
і приймімо у життя
любов і милосердя,
як у дарунок для всіх живих.
І ці заповіді дві
Ісус нам заповів,
як основу буття людини,
як путь спасіння і життя.

СОНЦЕ

Доброго Ра-нку у Всесвіті усьому,
бо ранок, то є дня начало,
бо він приносить чистоту і ра-дість
скрізь і в усьому їх у дні новому.
А хто ж ра-нок нам приносить,
хто свідчить про день новий?
- сонечко прекрасне,
ніжне, світле, тепле!
Тому і шана людська така
до всієї чистоти й надії дня нового,
тих енергій позитивних.
То саме тому ми, люди,
вітаємо, наче, божество
в сонечку великім,
назвавши його – РА,
бо воно й означало для людини
оте відоме всім начало,
начало дій, нове начало
руху усього живого.
І воно таки є для людини
началом свідомого життя у дні,
який зродився від зорі -
і так протягом усієї днини.
Воно із нами цілий день
і присвічує на все, ніби свіча велика –
на все прекрасне в нас і навкруги
і на те, чого бажаємо ми,
що відчуваємо приємно і в насолоді,
або в них, зовсім нехороших.
То саме завдяки йому,

бо воно освітило геть усе
і там були і темнії діла наші,
і то тривога холодком війнула,
а ми відчули Душею, тілом,
бо перед цим нам було
приємно і тепло...

То так його й приймімо,
як вісника Отця-Творця
у тих якостях духовних,
які ми маємо творити
у цій чистоті й теплі,
у тій поживі і воді,
які дають нам для Душі
натхнення й силу в тілі,
а ум в задоволенні своїм
умножить Боже благо,
яке задоволення дає,
яке радістю озветься
у посмішках людських.

А ми свідомо, чи просто так
у всіх днях життя свого
свій погляд направляємо
в сторону оту,
де Сонце – Ра виходить,
яке нас радістю наповняє,
а ми туди з молитвою спішим,
щоб благодарування передати
Отцю-Творцю-Духові святому.

Хай завжди буде Сонце,
хай буде життя завжди,
бо подарунки ці
ми маємо леліяти
кожен у собі
Творцю у втіху
і нам у радість.

У них є наша втіха, радість
і їх ми знаємо, якщо живі,
то й живімо так усі –
гідно і щасливо,
то і сонце, і життя
ще радіше нами,
бо наявність наша тут
є свідченням і їх любові.

Учімся не засмучуватися у житті,
учімося ра-діти Сонцю-Ра,
бо наші гнів, гординя, злоба і війна,
то є хмари чорні,
які закривають Сонце
і чорнотою огортається Душа,
бо і енергії негативу
плодять попіл чорний в діях.

То приймаймо з подякою завжди
схід сонця і так при дні,
бо воно є свідком при житті,
що і ми збирали якості духовні
настільки наскільки ума стачало,

наскільки мудро правив ум у тілі
із Душею – началом Бога нашим.
То це умова,
що ми слід роду у сім'ї
слід Роду на Землі
торуємо в дорозі
в покликанні своїм,
як діти гідні
батьків своїх.

ПОВІТРЯ

Повітря влітку не таке,
як весною, восени, чи взимку,
та і в літі воно таке мінливе
в барвах різних,
різне на запахи і смак,
як і в дні одному.
Тут є про нього що згадати,
є можливостей багато,
щоб усім сказати,
що повітря літом, то є благодать.
Зранку нас воно вмиває
вологістю своєю,
чи туманом-росою
і так чистить ніжно
ум і тіло,
коли дихаємо ним
через ніздрі, шкіру.
Повітря дає енергію життя,
коли воно відчутне в русі,
то ми говоримо, що це вітер –
то це так грається повітря,
і цей вітер є у складі слова,
що він є ознакою життя його.
І так нам уже приємні
його доторки легенькі,
а якщо цей вітер буйний,
то страх все ж відсутній,
бо страх реальний із всіх стихій
ми пізнаємо від вогню.
Ми любимо повітря,
ми дихаємо ним
і воно, як і все в природі
є у всьому й усім помічним.
Воно й вогню стихію
наповнює енергією горіння,
воно і воду живою робить,
воно і землю наповняє
киснем досхочу.
Воно і в прийомі тілом
є ознакою життя,
бо коли нема повітря
для дихання людині,
то там припиняється буття.
Ось таку благодать

повітря нам несе від Творця
і воно ж несе Творцю
нашу радість і любові щастя
на легеньких крилах вітру.

Воно живе, воно грає,
воно радість має
жити і все веселити,
бо життя у ньому видно
у диханні вітром.

Воно грає вітром
в деревах віттям,
воно й хмари гонить у висоті,
воно в пориві
надуває паруси,
піднімає великі хвилі
важкої морської води.

Воно своїм диханням у грі
дерева ламає, неначе ми сірники.
Отака от, брат, у нього сила
і скільки доброти воно несе людині.

Його ж не видно,
воно й ваги не має,
а скільки енергії у ньому,
коли воно грає.

Чи чули ви, як говорить вітер?
Однозначно так – коли сердитий,
то чути його свист і крик,
але так рідко з ним буває,
як і у житті своєму.

Він все більш гуляє
по просторах степових,
понад водою океанів,
а то між листочками пролетить,
залицяючись до них,
чи нас торкнеться, рідненький,
щоки попестить так ніжненько.

То може він чутливий,
ніжний і мрійливий...
А хто ж у нього батьком є,
чи він з усіма отак дружить
і є закоренілий одинак?

Але ж його так кругом багато
і він усім і всюди
в пригоді хоче бути –
то дмухне й квіточку запилить,
то яблуньку трусне
і тягар її полегшить,
то візьметься за крила вітряка...,
а буває й шкоду робить.

То, може, й він, як живий
і є наш брат,
і ми його сімя, і ми із ним в єднанні
маємо одного й того ж Отця-Творця.

То так воно і є,
бо повітря є живе
і ніякий в нього вік,

бо того ніхто не злічить і вовік.

Воно віддає енергію життя
і сам приймає їжу
з життєвих енергій на Землі,
які дають йому кисень, вуглекислий газ...

Воно живе, воно живильний комбінат –
оберігає нас, переробляючи
фтор, азот і все підряд,
аби подарувати всім
такий потрібний для всіх кисень:
без всіляких вигод, очікувань, оплати
і щасливий тим, що творить благо,
якого й людям потрібно так багато,
особливо в цей не простий час.

ЛІС

Сидимо ми на дорозі
у літнім лісі
після збирання чорниці:
втома, біль у спині.

Та так приємно ловити
хвилі теплого повітря
і все ж ми у тіні
під молоденьким дубом.

Ноги опустили в глибоку колію,
шукаючи ними опору,
щоб вільніше було хребту,
сидячи на землі тепленькій.

Першим впав наш погляд
на вітання трав високих...
і потягнулася романтична хвиля
тихенько і помаленьку
наповнюючи наше єство.

Взір ми підняли вище
по парослі молодій –
там кущі лози, крушини,
а чуть вище берізки і вільха
і лиш подекуди ловлять
одна одну стара сосна,
бо опісля тих татар-лісорубів
лишилася лиш земля
і паросль ця кудлата.
А сосні рости все ж треба,
хоч років із десятків восьми.

О, а далі берізка кучерява
вітає видно нас,
а ми піднявши голову чуть вище,
то побачили промені сонця із-за хмар
і такі кумедні, такі в штриху,
як ото бува малюють їх маленькі дітки.

Спокій, благодать життя –
і так просяться слова молитви,
щоб слова потекли в подяці
до природи і її Творця.
Зомліли руки, шия

і ми позицію змінили,
ліктями зіпершись на коліна,
а очі то невтомні,
а все ж думками так гонимі.

То, о Боже, опускаємо очі долі,
бо і під ногами на землі
дива Творця наявні
життями різними наповнені.

Так і є – дві колії глибокі
лісовози залишили,
а понад краями їх
кущиками мичка примостилася
і тут же мохи різні:
ох, видів десь до шести
від бордового окрасу в диво листі
і до ледь зеленого прикрашені,
та ще й до того, одні собою ніжні
в молодості своїй:
тепленькі і милі на дотик,
а інші виставили своє листя,
як їжак стривожений голки.

А там якийсь метелик пролетів...

О, то він же іншого зустрів...

Того не знаємо ми:

чи то віталися вони,

але видно в кожного із них

свій маршрут дорога...

Тут же й жук скарабей,
улюбленець наш, поряд пролетів,
прогудів, давши круг пошани,
й сів на китицю валер'яни запашної.

А комарів, мабуть, мільярди тут.

Вони маленькі і верткі,

літають понад нами кучно,

та зіткнень нема у них –

видно їх не вчили правил польотів,

бо безпека руху в них понад усе.

І літають вони майже безшумно,
тільки деякі із них гудуть, пищать, кричать,
бо видать, що то їх начальник
по зміні певного маршруту.

Вони сідають нам на руки, на лице

і навіть норовлять залізти в ніс, чи у вуха

і так хоботком своїм шукають

на нашій тілі оте місце,

де кров до поверхні ближче.

А як знайде, то припадає
і так активно смокче-
ну прямо на очах росте їх живіт-резервуар
і так насмокчеться її,
ставши, ніби, бочка,
що й злетіти вже не може.

І перельоти в нього коротенькі,

мабуть, йому важко

такі вантажі для сім'ї доставляти.

А скільки їх у пошуках чогось

нас жалять так безжально,
торкаючись жалом
відростків нервів на нашій шкірі...

І в цю мить ми зі злості
готові їх убити і б'ємо,
б'ємо, вбиваємо, не даючи їм дожити
свій вік життєвий і короткий
у тих двадцять дві години...

Але ж вони із нас забирають кров
застояну і вже непридатну
і цим запускають наш тілесний комбінат
виробляти нові і молоді ті каплі крові,
замість тих, які собі забрали комарі.

Ось так комар маленький
запускає в дію ціле тіло
і цим рухом у собі,
ми молодіємо в клітинах,
тому ми ходимо до лісу,
щоб не тільки відпочити,
а й тілом омолодіти.

Ох і багато населення у лісі.

Не менше ніж в столиці...

А ось під ногами по стеблу
кроками вимірює довжину,
рослини схиленої, гусінь...,
а по піску бігають жучки різні:
кругленькі і довгенькі
і в окрасах різних,
щоб маскуватися-ховатися
від птахів, бо то їх їжа-здобич,
бо і за ними хтось полює –
і ось так в природі кругом війна.

Війна за матеріальні вигоди,
за їжу, за життєвий простір
і навіть між собою встановлюють кордони,
помічаючи моченою, слюною, або павуковими нитками,
бо для сильних нема кордонів.

Вони ж, мабуть, страждають, як і люди.

У цих війнах гинуть,
гинуть з голоду й від морозу,
а то і ми наступаємо чоботом важким
їм на спину, чи для забави
ловимо сачками, обмежуючи волю.

Тут появилася на маленькім горизонті
мураха чорна і велика,
яка у лісі зветься, як козак-характерник.
Покрутилася біля нашого сліду,
який ми навовтузили ногами
і не забажала перейти –
мабуть, чує енергію сильнішу
і не забажала слід перейти,
хоча спроб з десятків мала
на цій півметровій перешкоді.

Можливо, це її дорога,
можливо, це її життєвий простір,
а ми на ньому розклали свої ноги,

хоча без умислу лихого,
та все ж видно помішали козаку
в його мандрівці звичній...

І так з романтики перейшли
до філософського погляду на життя.

Це ж кожна комашина, черв'ячок,
мохи і рослини чималі,
кущі й дерева
різних видів
і по розмірах різних
живуть у цьому лісі
у якомусь певному єднанні,
а дехто також у війні.

Бо і серед них є хижакі,
воїни і вбивці.

Є і захисники...

Є трудяги, а є й творці.

Мабуть і в них Творець
заклав духовний центр
і вони теж, як люди
ідуть у розвитку своєму,
стягаючи якості духовні.

Вони Творцем прилаштовані так на Землі,
що кожен має своє життя
і його строки у всіх різні,
і діяльність-спеціальність різна,
навіть в їх роду,
і місія у кожного із них
напевно також різна.

Покликання у кожного своє
і щось духовне їх у житті веде,
і множиться воно віками,
і їх топчуть, б'ють, їдять,
і вони когось там пожирають.
Можливо, і вони для когось є
необхідністю у Всесвіті великим,
як і людство, як людина кожна...

Тому ми скажемо відкрито,
що всі вони у цих життях на Землі
проходять у мільйонах життів
розвиток духовний, допоки Душі їх
Творець починає направляти
в тіла людські
на цьому шляху вічності життя
і у розвитку Душі
до злиття із океаном Духа.

А хіба ми в основній масі не так само
рухаємося у житті хаотично,
живучи днем одним,
а деколи у мріях роками трошки уперед,
і маючи здатність діяти свідомо...

То це, може, є лиш слово,
бо подивившись на це життя у лісі,
то хіба життя людини якесь інше?

-Ні,

бо і ми усі якісь заклопотані,

бігаємо в суєті,
щось робимо, нібито, доцільне,
а щось переробляємо і не раз,
а дещо залишаємо такий труд,
бо ми зрозуміли,
що то все в намарностях-стремліннях,
що, нібито, ми могли,
але ж не змогли,
але то по суті в тому всьому
і потреби в нас, як такої, не було.

Ось так в цій, ніби, тиші лісовій,
подивившись на жителів лісних,
на їх життя і суєту, доцільність,
то тут різниці і нема
в їх діях і поведінці,
яку ми бачимо в середовищі людським.

То для чого нам статуси високі,
для чого нам статки прозапас
для чого ми думаємо всі,
що ми управляємо життями,
що ми є найбільш хижий звір в природі...
а нам лишень радість життя треба,
а це приходить до нас із розумінням,
що тільки стягання якостей духовних
виводить кожного із нас
на ті дороги,
на яких ми відчуваємо такі,
що ми в стані щастя і любові...

Оце і є місія людини
і не залежно від статусів,
націй, країн, партій,
чи традицій релігійних,
що ми маємо зрозуміти,
що у цьому світі ми всі рівні,
що ми є сестри і брати
по Життю і Духу
і нам не потрібні війни.

ДЯКУЮ ТОБІ, ЖИТТЯ

Ми багодаримо Тебе, Отче,
ми благо даримо Тобі, Отче
Дух творящий і святий
за те, що іще живі.

Благодаруємо Отець-Творець-Дух святий,
за подарований день новий,
за надію в рік оцей
засіяти озиму ниву,
за бажання діточок родити,
хатину збудувати і сад зростити;
за пізнання життя у днях минулих
у здійсненні того,
у чому нас покликано сюди -
слід хороший маємо лишити по собі:
навчитись життя любити,
бути добро діяльним, справедливим

і цього дітей своїх навчити...
Так ось який сенс життя людини
в ту мить зачаття нової днини
людина піднімає голову свою і тіло
до нових творінь у дні,
чи для продовження початих.
В ранковій тиші омиваємо лице і тіло
холодною водою із колодця,
а ще краще рососою, або снігом...
коли ж можливість є і річка рядом,
то біжучою водою,
бо там енергія життя,
і це є слова не голі,
це є досвід із віків,
то дякуємо Тобі, життя,
за все те, що у дні минулому було
і за те, що й пишемо сьогодні;
за ту радість і натхнення
у собі і за людей, сім'ю...

Дякуємо сонцю і природі
за все і усе,
що день новий нам принесе,
і за те,
що ми живі,
і за те,
що люд довкола добрий,
і за те,
що наша доброта не миліє,
і за те,
що любов у нас цвіте,
і за те,
що є жона і діти,
що є із нами батьки мудрі.

Дякуємо Тобі, життя,
за кожну радість, печаль і сльози,
бо в радості ми Богом у собі ростем,
а печаль і сльози свої мнимі,
щоб ми в собі зуміли
найти можливості оті,
які принесені нам Душею
для життя й творіння
на кожну мить, день, роки
і за ті, що пройшли.

НАВЧИТЕЛЮ

Слова оці і дух творящий
ми пишемо для Людмили,
яка зуміла й зрозуміла,
що людям слід донести
словом писаним, чи звуком
для єднання в такому спілкуванні
тих відсотків двох з усього людства,
які тчуть (створять) якості духовні
вже свідомо, явно,
а це не мало,

бо це десь біля сто п'ятдесяти мільйонів,
які, врівноважуючи у Всесвіті усім
гармонічно й плавно,
творючи злагоду і спокій на Землі
для тих дев'яносто восьми в процентах,
які живуть несвідомо,
чи в пристрасті до речей тільки земних
і тих дій, які, нібито, є успішними,
нібито, є позитивними в житті.

Так, в житті і в тому способі життя,
який за орієнтир ця людина собі взяла,
роблячи вибір для себе
між тим, що начала духовно зримі
нам кожному в житті дає
і тим бахвально виділимим,
що цю успішність, першість у собі дає,
але багато з них і не знає,
бо багато з них тільки бачить
і тільки себе чує,
що у них дім великий,
нова машина і зачіска «а-ля»,
чи спідничка із модного полотна.
Ось тому, коли між виборами цими двома
взаєморозуміння і гармонії нема,
то в цій сім'ї, країні, світі
нема злагоди й спокою,
а лиш напруження у всьому,
проблеми, бійки, війни.

То серед цих двох процентів,
які врівноважують добро і зло,
є навчителі, як і Ви, Людмило,
чи Іван Філіпич в мудрості людській.
Бо, пишучи такі слова про чесноти,
мудрість, доброту і справедливість
в книгах, соцмережах,
чи оголошуючи на ТВ,
а в більшості вони
своєю присутністю і способом життя,
то вони усі потрохи нас навчають
жити в радості і доброті.

Ці слова відомі всім, хто читати, слухати уміє,
як і тим, хто саме так живе і діє,
бо часто не задумуючись про суть їх і зміст,
ми живемо не від Душі, а так...
куди поверне у начальника хвіст,
бо уми свої не звіряємо із совістю своєю
діями в результатах цих земних
і часто плачемо в негараздах всіх.
Вони, ніби, сплять у них,
чи звикли в страху проживати
і цим входять у байдужість
до свого життя, дітей, країни –
і тому нас так багато,
біороботів таких,
що ми свої нещастя так сприймаємо,
неначе це наша доля, фатум,

не маючи устремління
творчим бути, радість пізнавати.
Тому й велика місія у вчителів, пророків,
щоб заспівати, написати про можливості людини
бути дитиною Творця у всьому,
виращуючи в собі якості духовні.
Хоча їх сприймають і приймають,
як орієнтир, як путь,
лишень ті, хто їх хоч одну мають,
а далі в бдінні і свідомо
ми всі приходимо додому –
до дому Твого Отче наш.

Тому ми дякуємо усім,
хто засіває якості духовні
в середовищі сестер, братів
і єднатись кличе в устремлінні
в цьому покликанні Творцем,
у цій пророчій місії тут, на Землі,
тут, у цьому житті,
за поширення для єднання
в спілкуванні усіх і всіх:
хто наповнив добротою життя своє
і тих, хто відчув серцем і Душею
у цих словах, що їх кличуть,
що їх чекають всі,
бо ми є духівники-вчителі,
щоб писати, говорити
про якості духовні ці
відкрито і без страху,
бо це вже місія така у них.

Тому ми маємо зробити напис окремий,
що джерелом Духовності у Всесвіті усім
є все живе, що діє Тобою, Отче,
яке свідомо в собі несе
начала від Творця-Отця-святого Духа.
Бо слово БОГ – це є усе, що є,
це мир людей з усім: добрим й злим,
що є у справедливості і не зовсім –
і, сотворяючи молитву у проханні,
даючи восхваління Богу,
то ми й отримуємо таке,
яке й було у нас, хіба що трошки більше,
а потім все проклинаємо в собі
своє життя таке,
але ж ми й випросили й просили,
щоб Бог дав – і він дав:
те, що мав, що ми збираємо життями.

А що ж збираємо ми у житті,
а чи думали ми про це взагалі?
Ми не стяжали якості духовні,
а жили саме так, як усі...
Ось тут ми маємо зрозуміти,
що працюючи творчо і з любов'ю,
що дбаючи про злагоду і спокій,
що доброту і радість у житті
ми лишаємо по собі –

то це наша істинна молитва,
то це і є оті скарби,
які кожному Творець дає в житті.
Тоді і немає отих слів – «всує»,
бо Творець-Дух святий чує
першим, ніж ми відчуєм
свої потреби, які ми самі і будуєм.
Тому бачення таке начал духовних
дасть розуміння шукачам усім,
як і де беруться доброта і щастя
і те, чого приходять до нас нещастя.

СТРАХ

Страх людський, як причина,
як наслідок відхилень психіки людини,
а відповідно і займає в ній
півжиття в її діях,
починаючи з виходу з утроби
і до видоху останнього на одрі.
В окремих людях він
формує поведінку рабську,
яка пригнічує розвиток людини
в духовній, так і в творчій площині.
Але ми маємо розуміти,
як Отця-Творця діти,
що ми маємо рости і розвиватися
в стані доброти, щастя і любові.
Тоді людина вільна і свободна,
тоді вона має здатність
бути продуктивною в житті:
в сім'ї і в праці.
І це перевершить ті показники,
де сьогодні переважають покора й страх,
де дисципліна,
де сьогодні на одного раба
є аж п'ять наглядачів
і тенденція зростання в суспільстві є.
Такі ми всі в страху,
таке у нас і керівництво,
бо воно найперш боїться
втратити вплив на своїх рабів,
хоча по суті і вони є раби рабів.
І погано те, що рабів
готовить людське суспільство
з умислом своїм і цілеспрямовано,
відколи у суспільстві появились
ознаки поділу його
на касти, стани, та іще й наслідкові,
де передавалися цілком таємно
способи і методи впливу
для виховання рабської поведінки
через страх у всьому:
у можливості виживати фізично,
у пригніченні Душі
і у оскверненні якостей духовних,

зробивши хрест живодайний
у символ розп'яття
і поховань тіла під хрестом,
змінивши суть хреста,
як можливість вибору життя
в символ його кінця.

Лякали громом, блискавицею,
темнотою ночі і Творцем,
назвавши Його, принагідно, Богом.
А це слово ще й тлумачити потрібно,
пояснювати його суть і зміст
для тих, хто шукає в цьому слові суть,
а іншим обгорнули в таїну непоясниму.

Тобто в людини забиралася ідея
свободи і творіння,
а замість цього прийняти
на голу віру без довіри
гріховність життя в началі
з утаємниченістю істини простої,
заборонивши пізнання Творця,
надавши право для засіву
в середовище людське
уже їх і їм із вигоди
тлумачів і посередників
між людиною і Богом...

А начало творче «бабаєм» стало,
і Диявол, як «де-факто»
постав частиною канонів
життя людського у цілому,
а не того,
що Духом в нас зростати мало,
як орієнтир, як мораль духовна.
Тоді ж і Творцю суспільство приписало
роль караючої істоти
і вбивцею при потребі,
а фактично Дияволом в умах людських.
І Дияволом оцим вже керувати стали
королі, папи і царі,
єпископи і кардинали цілком земні.

То ж сьогодні позиції сильні
саме в ідеологіях страху,
а для цього оголосили людству,
що керівники є посланцями Бога,
якого не називають Отцем-Творцем,
але теж в страху не називають і Дияволом,
його іменем, як справжнім,
який, як символ є ідеологією їх,
ідеологією рабів і їх керівників
і тих нищих бажань людських,
аби лиш жити,
животіючи, проклинати життя,
себе і свого Бога.

Та і посередників людство наплодило —
чи у покорі і страхові прийняло
між оцим, їм відомим Богом
і людьми, які уже не є дітьми Творця,

а бидло, скотина і раби,
а посередники згодились приймати гріхи,
прощати помилки,
і продавати дрібні душеньки людські,
але ж ці енергії непосильні посередникам таким.
Для цього Творець посилає месій, пророків
у тяжкі дні людства і всього живого на Землі
для втихомирення суєти
і відновлення гармонії і злагоди між людьми.

Та все ж Диявол так не здасться
і вони, його помічники, з кожним роком
ось так мільярди років
вигадують методи і способи нові,
щоб держати у покорі і страху
все людство і у цьому йдуть ще далі,
бо людина, ніби то, вже є й цар природи.

Тут, у цьому плані нема кордонів,
нема розподілу на раси, нації
і ці царі між собою так об'єднані,
що ідею керувати так зліпили,
як спектакль, як гру,
організувавши на Землі все нові й нові,
так звані, традиції релігійні,
а тепер почали організовувати партії політичні,
щоб і далі страх плодити,
який і дає можливості їм
обманювати, красти і вбивати.

А якщо раби починають прозрівати,
то вони хутенько в різних інституціях масонських
формують сценарії нові,
щоб зламати хребет прозрівши,
як і послідовникам їх.

Вони вигадують ворогів у собі подібних,
щоб скерувати в потрібне русло
той негатив, гнів, злобу,
помаленьку змінивши суть і зміст такої непокори,
підсунувши в «лідери» перевірених юдів
і цим відвести від себе тих бунтарів.
Їх тихенько потім переб'ють,
а слабшим посади якісь дадуть,
щоб скомпрометувати,
нібито, вожчиків таких.

Ось така сьогодні роль посередників, царів
між їх богом і людьми,
коли служителі ці сатани
так р'яно себе ще й називають
священниками, тобто чистими, святими –
і так по всій Землі
у всіх тих організаціях релігійних,
а наяву, то тільки допомагають
забути і забруднити духовну чистоту
і чесноти духовні і святі.

А для цього так колотять людські уми,
що люди часу не мають послухати Душі,
щоб поговорити з Творцем сам на сам,
бо Він є навкруги... і навіть ближче – у собі.

І Він присутнім є в живому тілі,
і Душа й життя там наявні є.
Так, і в раба Душа є,
та пригнічена вона.
Страх за життя її так закрив,
що людина «вільно»
приймає ідеології людські,
а почути Творця уже не в змозі.
Такий же у раба і ум підневільний,
що за кусень хліба серед принад суспільних
часто й Душу готов продати,
коли в такі моменти вже готов і хоче вмерти.
То хіба для такого животіння
сотворив Отець-Творець-Дух святий
і можливість дав людині
в процесі розвитку Душі
свідомість свою по совісті плекати,
погоджуючи думки, слова і дії
на той життєвий орієнтир,
який ми щастям і любов'ю називаєм.

* * *

Народилася дитина,
то не поспішаймо пуповину різати,
бо це так для неї важливо,
а хвилину-три подаруйте їй
пожити тут в тому ритмі і безпеці,
які вона відчувала в мамці.
Пригорнімо до грудей –
хай ритми зіллються їх сердець,
хай дитина вільно зробить вдих
і відчує себе вільно серед всіх таких,
які щастям зацвіли в радості до неї,
які її чекали тут із любов'ю в ласці.

Тут батьки в турботах
і їх відповідальність є наявна
для дитячої безпеки,
бо всі такі великі дужі,
а з появою дитини,
то такі щасливі,
що втрачають страх
перед керівництвом,
перед суспільним богом,
що готові захищати їх
до останньої змоги.

Але з часом повертають в старе русло страху,
відходячи в бездумній звичці,
в зачерствілій байдужості
до життя дитини,
бо нові потреби й страх
батьків багатьох паралізують,
та так, що ще більший страх вони мають,
а часу для розвитку й дитячої безпеки не вистачає.

А ця тривога, страх батьків,
пронизує енергіями страху,
як радіохвилі, ще малесеньку дитинку.
Тут появляються сльози дитячої розпуки,

бо вони пізнають на собі гнів і злість батьків,
які виходять із їх невдалих сімейних відносин,
а то й тих, які вони приносять із роботи.

І дітки вперше чують крик,
в голосі інтонації гніву в них,
і тут перший ляпас і так далі,
а дитина ж любить –
вона не знає гніву
і всього того суспільного негативу.

Але перші зерна зі-лля (зла і ляку)
вона уже засіяла в собі,
бо вона, як та гумка,
всмоктує в себе відносини в сім'ї
і починає діяти невміло,
але саме так хитро, як і ми.

А хитрість не є якість наша,
бо це скоріше навички ума.
Тобто не є якістю людською
і ми не знаємо її,
і вивчати не бажаємо,
бо ми уже є раби,
а в раба мудрості нема,
бо він робот – фізична сила,
бо він є гвинтик в машині суспільній.

То чого навчать такі батьки
для пристосування їх дитини?
Страху і покори, які мають самі.
Втрати гідності людської...

Вони і діють так,
такі ж казки їм читають,
такі ж мультфільми дивитись дозволяють,
де чудовиська, страхіття,
вбивства, кров рікою,
насильство і жорстокість,
як щось далеке, але реальне.

Бо якщо батьки говорять,
що віддадуть їх бабам,
віддадуть сердитим нянькам в садочок,
то цим утвердять їх віру,
що дійсно в світі є монстри
і що всі няні злі.

А страх до нянь, вихователів,
вчителів й вождів росте,
бо батьки і перелякані іже
не розуміють діточок маленьких,
що їх страх паралізував уже
і визріла потреба
допомогти діткам в сукупності усім
і об'єднати вміння педагогів і батьків бажання,
бо ознакою потреб дитячих є
небажання діточок маленьких
ходити у садочок, чи в школі чогось навчатись.

Бо там де є добре для дитини,
де відносини мудрі, зрілі,
де є доброта і радість,
то туди спішить дитина.

Бо там вона щаслива,
там вона шука шляхи до знань,
там вона є творець-новатор,
там злагода і спокій є,
де такий святий мудрий
з усіма ними живе.

Великі начала засадничі
у формуванні, у творінні,
в дитині-індивиді
належить тату й мамі.

Якщо вони докладуть
терпіння, вміння;
якщо і самі в приклад будуть,
то ця дитина не матиме страху.

Вона не стане рабом людських відносин,
а на це й дається батькам час
до садочка, чи до школи
виростити з дитини
творчу й мудрую дитину.

Та багато із батьків
у цей період, а то і далі
кричать на дитину,
або погрожують, що наб'ють
за те, що вони шукають
якийсь смисл у своїй грі,
чи то батькам мішають
дивитись телевізор чи комп'ютер,
то навіть несвідомо б'ють
і лякають, що все таки уб'ють.

Карають і лякають, що їсти не дадуть,
що за непослух в куток поставлять,
або у темну шафу до «бабая» відведуть,
чи грошей на цікаву річ не дадуть.

То знаймо всі і особливо батьки,
що слова ніколи не є пусті,
бо ми туди вложили
енергії негативу
через незадоволення, гнів, злобу,
а енергія – це рух, це дія
і вона робить оте «діло»
на яке ми озвучення дали.

А фактично ми дітей лякаємо,
ми засіваємо в них страх,
ми їх психіку ламаємо,
Ми вже робимо інвалідів з них.

Ах, батьки, батьки,
чи і ви не були такі,
бо і батьки ваші з вами
подібно поступали,
а тепер вже поінформовані ви,
що ми діями, словами
з дітей робимо рабів
для суспільного загалу і себе,
а іще гірше те,
що ми для себе

з дітей своїх
робимо інвалідів психічних.

Бо дії отакі – це не тільки страх,
це принижена їх гідність,
бо часто й часто наші дії
в очах дитини є несправедливі
і вони лишають у собі гнів, образу,
які часто виливаються на нас,
коли ми немічні й старі,
а наші діти забувають нас,
не бажаючи стрічатись,
щоб так просто поговорити,
чого й вони маленькими хотіли від нас.

А ми чекали від них помочі собі,
чекали слів подяки,
за те, що годували,
що навчали – але як?

То це є іще далеко,
а ось тут близьенько:
сьогодні, завтра, через рік
з дитини у страху
виростає ще й фізичний інвалід.

Бо ми знаємо усі, що зі страху
ми наробимо в штани,
а в дітей, подібно нам,
часто вдень, а то й уночі
закакані штани,
а то й опісяні вони,
бо приходить захист тіла,
яке на страх виділяє сечу і кал,
щоб видігнати ворога свого
смородом отим.

А коли в сім'ї такі погрози
стають уже постійні,
то тут і pojawiaються хронічні енурези.
То як дорослі дитині, юнаку
ловити рибку на постелі
і як йому із цим жити,
бо мама просто для дисципліни
кричала наб'ю, уб'ю,
а він уже так часто пісяє вночі...

І почалося все з маленького окрику,
чи з несправедливості малої,
а дитина має страх створювати сім'ю,
має з цим проблеми на роботі –
таких і в армію не беруть...

То чому ми, батьки,
робимо із дітей інвалідів?

Тут напишемо до цього
ще такий плачевний результат
від таких погроз, таких страхів,
коли ми бачимо, що дитина
ляльку б'є, лякає,
коли вона їй ніжки відриває,
рве волосся і ніжками штовхає,
кидає іграшки свої куди попало,

бо нема в дитини бережливості із ласки,
нема любові у неї до цієї лялі,
бо її уже нема у неї – не виплекали мами,
а це помилка велика батьків таких.

Так і хлопчик починає битись
із собі подібними,
або кицьці на хвоста наступить –
а це так дитина вчиться
у батьків своїх менших за себе бити.

То саме з такого факту
вона вже вчиться захищатись
від своїх ріднесеньких батьків -
та вони сьогодні ще великі,
то хоча б кота під бік штовхнути.

І таким же чином проявляється його гра
з іграшковими машинами.
Вона не прокладає вулички
і не будує будиночки,
вона і їздить так,
щоб аварію створити:
то вріжеться з розгону в машинку друга,
то в ящик іграшковий,
або кидає так страшно іграшку німу
зі злом об стіну, чи під ліжку.

То це вже має бути сигнал тривоги
для батьків і дитини,
бо це і є результат у дії
таких батьків і дітей нещасних:
їх не любили і вони не люблять.
Бо з любові не зродяться такі слова,
а тим паче, дії...

То саме це і є той страх,
який колись засіяний словами
так реально їх страшить,
руйнуючи психіку дитячу,
руйнуючи ожирінням і енурезом тіло.

Дитина маленька рідко іграшку пошкодить,
хіба це його єство із багажем воїна чи вбивці,
то тут ще більше є турбот
для батьків, щоб поправити карму.
А така дитина в такій сім'ї нещасній
досить швидко стає розбійником –
шкодить, ламає іграшки і речі;
гнів і злість в собі збирає,
а коли батьки із нерозуміння і в додачу
купують автомат, меч чи шпагу,
або посилають подивитись
той мультфільм, де багато негативу...,
бо ми втомились, бо ми ледачі,
щоб уже почати вчитись,
таку дитину для життя навчати.

А ми такі наївні
і щоб закрити рот дитині
від його питань, прохань
купуємо рано телевізор в спальню,
комп'ютер, телефон з інтернетом,

підштовхуючи його несвідомо
до суспільного негативу,
не заклавши у дитину фундамент духовний.

А телевізор і іже
дає можливість дітям «вчитись»
самому убивати інших.
То що ми в цих вбивствах навчимо,
у цих змаганнях злом зло здолати –
то такого не було
і так не є,
бо зло знищуючи зло
саме росте
і в такому стані далі йде,
відчувши можливості вбивати.

Тому такі діти потім
при неможливості хитрістю чи злом
досягнути певних результатів
ламаються в суспільстві умом,
а також тілом і Душею.
Вони вже з цього часу
є інваліди ходячі,
які за десятку вбивають все живе
і навіть батьків готові вбити,
що не навчили людиною бути.

Бо інших вони іще бояться убивати,
бо цим займаються керівники держав,
в яких є канцелярія, міліція і військо,
у них є прокуратура і суди,
які захищають перш за все
у керівників їх страхи
і є пугалом для тих, хто зламався.

Зламана людина – це подвоєні страхи
і такий їх стан психічний,
бо вони не мають обмежень у собі,
бо вони уже бажають вмерти,
але так, щоб вбили їх інші,
бо їх страх так роз'їв,
що себе вони часто не готові вбити.

То чого ми констатуємо усі,
що з кожним роком люди стають злі,
але ж зло оце наплоджене є
з нашою участю і нашими руками.

Тому віками суть страху,
майже, ніхто не пізнавав,
бо державам він є вигідним
і люди для них є матеріал розхідний,
бо вони такі «зрячі»,
що бачать цю різницю.

Просимо, благаємо усіх,
навчаймось самі
і дітей учімо
бути гідними Творця.
І доброти навчаймо,
що є основа щастя
і це є любов,

яка страху не знає...
Пробуймо усі,
то цим ми здатні
своє життя змінити,
щоб дітям в щасті жити.

Зміни кожен відчути здатен,
коли почнемо самі мінятись
в діях і у відносинах до інших,
а для цього не так багато треба,
щоб щастя людське пізнати
і щоб страх із себе. сім'ї прогнати.

Він сам непомітно від нас втече,
коли ми радість і справедливість у сім'ї
за правило життя візьмемо,
коли з доброти починатиметься кожна дія,
то це і буде та любов реальна,
а не очікувана... -
і це по наших силах.

Неспроста ми пишемо цей вірш
сьогодні і в цю збірку, яка назву має –«Літо»,
бо літом завжди у батьків є час,
щоб виправити свої і педагогів помилки.

Тут кругом для цього є умови,
щоб дитину залучати
до вивчення природи,
щоб залучати до ігор спільних про життя,
до робіт посильних,
і саме основне,
що так потрібно для людини –
це навчитись спілкуватись,
навчити змалечку дитину
сказаного слова триматись,
бо слова в людськiм суспільстві
є та єднавча справа,
яка так нам усім потрібна.

НЕГАРАЗДИ

Проблеми, негаразди –
це ж ситуації прекрасні,
коли ми їх сприймаємо як підказки,
а їх ми маємо вирішувати у житті,
бо вони і є той матеріал будівничий,
з якого ми ж самі
будуємо життя свої.

Ось так химерно,
нібито, складно,
та це ж є нам стимул жити,
це є підказка, щоб шукати
рішення таке, яке навчає нас усіх
досвід свій у всьому мати
і навчає нас завжди
по новому дивуватись,
що ми вже маємо свій спосіб
з надією і вірою його приймати.

Підказки і є той путь-дорога,

яка нам легкою здається
і це дає нам відчуття,
що ми щасливі,
що ми капля щастя
у всезагальному світі
енергій добрих позитивних.

Коли все є і все складається найкраще,
то відчуття у нас таке,
що ми не живемо,
що ми на місці стоїмо
і нас бере хандра,
та і вмінь добро творити
у нас все таки нема
і ми із-за цього
часто входимо в халепу,
яка і по суті теж підказка,
що вік живеш і вік навчайся –
зупинки не роби.

Хоча ми, нібито, чогось досягли,
та життя всезагальне на місці не стоїть,
а людина, яка не діє, яка не творить,
то завжди і для всіх проблема,
де б вона не жила, чи чим би не займалася,
то відсутність устремлінь посильних,
відсутність пошуку пізнання
і не бачення себе, як пізнавача,
не дає задоволення в житті,
бо не шукаючий завжди,
як той шлях у нікуди –
бо ми не здатні зрозуміти
всі загадки життя.

А їх відкриття дає нам усім
відчути цей стан ества,
коли ми раді,
коли ми в щасті.

І чогось шукаючий теж
буває в діях заходить у тупик,
але вся його мудрість у тому,
що він сам робить свідомий вибір
і деколи вертається назад,
обходить, або шукає спосіб перелізти,
щоб вийти в позитиві з тупика.

Він руки не опустить
і не зламається психічно сам
від негараздів і обставин,
бо саме щасливі люди
і є такими у собі
успішними і кмітливими.

Вони самі попросять допомоги
і іншим з радістю дають завжди,
бо вони є добрими по суті
і є творчими по змісту у собі.

Однак, не слід думати отак,
що щасливим дається все так просто,
але вся суть в тому, що ця легкість і є у вони
і ми зі сторони бачимо її,

що вони до всього з радістю беруться,
що вони в суспільстві є оази життя,
яким діляться з усіма.

Бо щастя, як і прояв негативу
має здатність рости і множитися,
але наскільки легше жити й просто,
коли ми щасливі навіть з того,
що іншим так у пору і до часу
в житті, по долі й роду
все легенько так дається.

А це так приємно заражає і наповнює нас
енергіями бажання, щоб і собі так жити.

В щасливу путь Вам, люди,
через проблеми й негаразди
пізнавати суть і зміст
у тому мізері щастя,
який у них завжди сидить.

Воно нас жде, щоб ми шукали і знайшли,
бо його можна лиш в пошуках знайти,
а чекаючи, мрійливі лиш штани просидять
і одного разу їх злість пройме,
що заболить те місце,
яким вони сиділи й скніли
в очікуванні щастя,
чи хтось забере
із їх життів різні негаразди.

Творімо люди, не мішаючи нікому,
то в цьому весь смисл буття людини,
то це і є той путь по рівнесеньких доріжках,
по пагорбах і хащах, у негоду й спеку
по яких ми пройдемо і по тернах,
оминаючи шляхи, між листям
до квітки пахучої троянди.

Бо щастя легке,
бо щастя красиве у всьому,
бо щастя пахне,
бо щастя дається пізнавати лиш тому,
хто любить себе і всіх,
хто вміє цю любов ростити,
хто вміє її приймати,
хто вміє її подарувати.

І такі люди є завжди
у середовищі нашім.
Відкиньмо із очей гордині пелену
і ми їх побачим.

Вони навчають нас усіх,
що негараздів не слід шукати –
вони є завжди на путі,
то будьмо пильні,
щоб не впасти,
то будьмо мудрі,
щоб їх пізнати,
що вони не є
випадковостями у житті.

Бо за негараздами завжди
приходять дні, роки, життя,

коли ми можемо усім сказати,
що ми щасливо прожили
і слід хороший лишили по собі.

ПОЛІТ

О смерть, як мить життя
приходить на завершенні буття,
а Душа піднімається у вись
і споглядає аж три дні
над тим храмом-тілом,
в якому була в його прижитті,
дивуючись з друзів і рідні,
з їх думок, відчуттів і слів
чутливістю своєю.

Бо Душа уже не є
так обмеженою в тілі
і тими енергіями ума –
вона вільна, вона бачить, чує все
і понесе оце з собою у світі
у пошуках нового храму.

А перед тим із висоти
відвідає усі місця
і присутньою побуде
у всіх наших думках, словах і діях
уже, як вільна.

Побачить істинні наші стягання якостей духовних
і справ прижиттєвих в правді і доброті
і тих, за які нам сорому не було,
чи тих, за які докори сумління нас гризли.

Усе побачить горемична вона –
і той Рай, і те Пекло,
в яких їй довелося не раз
пройти судилища людські,
пройти ті миті й грані при житті,
коли ми Душу й Совість закривали
своїми вигодами і користолюбством на Землі.

Побачить усе те, що ми надбали:
добро і зло, сум і радість...- все, усе,
а те, що хтось в життя наше
нам явно, чи таємно так приніс,
то тим поверне, поверне у життя так,
як то по совісті мало бути.

Хто їх у радості для нас творив,
чи в осуді і зависті плодив,
то тому усе роздати має,
бо воно літати їй мішає.

Тому вона, Душа, в свободі
приліта не раз на те місце,
де поховано тлінне тіло,
щоб нас усіх таких простити,
щоб тих, хто во істину ближнім був,
то їх у подвиганнях духовних укріпити.

Збираючи на день девятий
і через сорок днів, і через рік,
даючи нам, живим, можливість

покаятися за діла свої лихі,
чи полегшення прийняти
уже для своєї Душі.

Тому ці дні відвідин,
тому ці молитви в ці дні
в прощеннях і подяках
є затребуваними Духом
для нас живих.

І такими ж є вони і для Душі,
яка відійшла із плоті,
даючи їй можливість
знову духовно підрости
у тих радостях життєвих,
у тих негараздах не простих,
які є присутніми у кожному житті.

Душа про все це знає,
а ми во плоті і уом
є, ніби, аркуш чистий,
живучи по совісті у світі,
даємо їй рости.

А ви, читач, наш зрілий,
або й самі в чистоті життєвій,
маючи доступ до Знань світових,
у мудрості і бдінні
той путь в життях,
який веде до Тебе, о, Світлий,
і скажемо тут усім,
що завжди до смерті
ми, будучи живі,
простімо всіх
і самі покаймося,
бо дії наші такі
є знаковими нам тепер,
так і для Душі.

Тому новому життю,
яке вічність несе у собі,
слід берегти чистоту
для Душі, ума і тіла.

Ось так Душа в польоті,
літаючи по літах в життях,
лишає для всіх смертних
при їх житті
енергії блага і любові.

ПОЛІТИКА

Ось так у відпустці літом,
то куди вже не поткнись,
уже кругом усі
про політику говорять.

Чогось люди увагу не звертають
на себе, на істинність свою,
на покликання і місію життєву,
а так собі умом ловають
передачі про політику в державі.

Про те ж і в газетах пишуть

і чогось уже ось двадцять шостий рік
ціле покоління в країні помінялось,
а ми усе ідемо на поводу політиків і ЗМІ
і те говоримо, що вони для нас таких готують.

Ось так ми із ними гойдаємось роками
без ідеології об'єднавчої,
а єднає люд завжди
щось добре й позитивне,
а ми із ними у лайні гойдаємось роками.

А це найперш за все мало бути
в Конституції України, як держави,
а Верховна Рада мала б представляти
інтереси кожної громади через делегатів
і затверджувати закони, які для України
готували б наші вчені,
а на президента покласти функції розпорядчі
і він би був лиш виконавцем цих законів.
Окрім того його не потрібно вибирати,
а призначати з кагорти делегатів,
надавши йому день у тижні,
щоб звітувати, щоб пропонувати Раді
нові пропозиції і зміни
для покращення добробуту людей
і налагодження з сусідами хороших зносин.
У Верховній Раді слід мати дві палати:
Одна з юристів і економістів
із самовисуванців з округів мажоритарних,
а інша із делегатів областей
і теж десь зі ста людей,
надавши їм остаточне право
на затвердження законів.

Це скелет приблизний для держави,
а от для всіх нам потрібна
мораль духовна, засаднича,
яку б не міняв ніхто віками.

Ми пройшли лідерство невдале
і той політичний грабунковий модернізм,
то мабуть, настав той час, коли ми самі
у своєму домі почнемо творити й будувати
спокій і злагоду відносин,
давши людям волю жити,
бо на війні й страху
ще не втрималась ні одна держава.

Пропадете й ви, олігархи хворі,
бо здоровий головою пан,
завжди про працівника дбав,
бо він Душу
велику мав,
а не те, що ці щури,
які поїли все удома
і ті допомоги,
що на Україну йшли,
бо вони Душею
не доросли,
бо іще по суті є
ті ж злодії.

Хоча посади панські зайняли,
до яких Душею не доросли
і губами, нібито, ворують
чужі слова,
бо у них вони відсутні.
Однозначно, не доросли...
Щось шевелять,
мружать очі,
неначе жереб
до кобилячої звізди,
та й туди
їх щось не пускає,
як жереба плоти.
Та ті слова людей вже не торкають,
бо там правдоньки нема:
одне говорять,
а зовсім інше плодять.
А вже стільки років крали, грабували,
то ті прокльони, сльози українців у мільйонах
не залишать рід ваш у спокої до сьомого коліна,
куди б ви не тікали, куди б ви крадені гроші не ховали,
та рівновага в космосі, світі чи країні
завжди Творцем трималась.

А в науку скажемо усім,
щоб знали і завдячували всі
сьогоднішньому своєму стану,
саме тій людині, яка до вас носила Душу,
яка і вас теж покине,
бо не можна її втримати за гроші,
чи у замку й при охороні.

І якщо я сьогодні злодій,
то син мій стане рабом,
бо не соціальний статус батька
визначає долю чада,
а Душа людини є кожному провідником
і вона тримає курс у розвитку своєму
на добродіяльності і справедливості у всьому.

Ми придбаємо статки,
а Душа якості духовні
і якщо цей процес в людині однобокий,
то завжди результат плачевний.

А багаті плачуть гірко –
ні, бо і тут вони політики,
а ми кожен у собі чекаємо
і мріємо все в нього забрати,
щоб самим таким стати...

А якості духовні?

Хай Творець за них дбає.

Він подбає і Він до такого здатен,
а от ми і далі залишатимемося в лайні,
коли про Отця-Творця-Духа забуваємо
і якостей духовних не стяжаємо.

ПІЗНАННЯ

Чогось у Всесвіті великім

є порядок певний проявів усіх
серед природи і в людині,
бо якщо є літо, то є й зима.

А що ж це за слова?

Та за ними цілі фоліанти
і ми їх бачимо й сприймаємо єством
у всій єдності різнот
і ту прекрасну єдність їх,
і той перехід, чи перевагу
одного над другим,
що і дає в цілому
ту рівновагу мудру,
яка більш-менш задовольняє
умови життя всього живого.

Бо літо – то тепло,
де все рослинне оживає,
цвіте і плоди дає,
а зима – то холод
і все тимчасово замирає:
хто листячко скидає,
хто в дрімоту впадає...

То так і в людськiм суспільстві є,
що ми людей бачимо по різному,
бо саме в різності такій ми можемо усі
бачити той позитив, чи негатив у собі.

Бо інші зовсім можуть бути не такі,
як визначаємо ми їх прояви
в їх словах і в діях їх,
бо все те, що є навкруги
є істинним дзеркальним
відображенням нас самих,
якими ми фактично є по суті.

Ми ж людей планети усієї і не бачим,
а тільки тих, які в житті нам потрібні
і вони усі, без виключення всі,
як і ми для них приносим
ту каплю позитиву,
яку ми можемо узріти
і прийняти її собі.

Чи то той негатив, який ми бачимо у інших,
то саме він призначений нам, як позитив,
бо ми його приймати маємо, як підказку,
щоб зробити мудрий вибір...

Якщо цей вибір вдалий,
якщо нам легенько на серці стало,
то це і є той ріст і розвиток духовний.
Коли ж вибір нам наслідки тяжкі
дає в кінцевому результаті,
то тут нам якраз і повторно дається
та підказка, що вибір був не правильним
і ми чимскоріш маємо відповідь шукати,
шукати метод, спосіб, умови, час,
щоб цю помилку виправляти.

Тому з трепетом й терпимістю
приймаймо завжди з подякою
усе і за все, що трапляється із нами у житті,

то це і є процес пізнавання,
це може бути досвід свій
і коли ми в іншому забрудненні
перш поміркуємо про те,
чого навчити нас бажає космос,
то це вже ознаки є
нашої мудрості людської.

Тоді це буде стиль життя,
тоді це є культура жити,
тоді ми зрозуміємо
істинність покликання свого
і як її приймати,
бо мудрість відкриває двері
людині кожній у житті
до тих Знань світових,
які збирали наші предки.

Тоді у нас і виборів буде менше,
бо ми діятимемо свідомо
і помилок не буде,
бо таке розуміння суті
мудрості людської
кожного із нас вводить
в стан радості і щастя.

УКРАЇНО, МИ ТВОЇ ДІТИ

Наша рідна Україна,
наша мила Нене
і наш нарід, як батько,
а ми в ньому мале дитятко.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

Духовність сиву у собі несе
разом зі степами і лісами,
де поля пшениці
шепочуть колискову.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

Де могутній дуб
стоїть тут споконвіків,
а руки, руки українців
у роботі тужавіють.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

Це ти наповнюєш цей простір
доброю, чистотою і любов'ю
нас усіх і скрізь
від Донецька до Волині,
від Сумщини і до Криму.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

Шануймо одне одного
у кожному слові, ділі.
Спокій і злагоду творімо,
Життя свої бережімо.

Це все ти Україно,

а ми твої діти.
То зацвітеш ти, Україно,
васильками синіми
на полях і клумбах,
сміхом дитячим біля хати.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.
Це все ти є, Україно,
наша матір-ненька,
а ми є діточками,
бо ми є гідні діти Творця
Духовністю своєю.

Це все ти Україно,
а ми твої діти.

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ

Любімо Україну
всім серцем і Душею.
Радіймо і поплачмо ми за неї,
бо у світі іншої нема такої.
Добротою й радістю,
милістю і справедливістю
її терени засіваймо,
і про калину заспіваймо.

Просимо, благаємо усіх:
творімо добрі зміни у собі,
бо це і є той путь і щлях,
який до змін веде країну.
Добротою й радістю,
милістю і справедливістю
її терени засіваймо,
і про калину заспіваймо.

Простімо всіх –
хто рядом і хто ворог,
бо найперший ворог,
то є ми в собі.
Добротою й радістю,
милістю і справедливістю
її терени засіваймо,
і про калину заспіваймо.

ВОЛЯ

Україна є предків Дух.
Україна – це Душа і ми.
І це не кордони,
і не нації у них.
Бо ми споріднені усі
життями і Душами своїми.
Бо ми одна родина на Землі
і маємо жити без війни.
Любі українці, усі люди світу
очищаймо свої думи, дії
добротою і прощенням,
бо це єдиний вихід бути на Землі.

Бо ми споріднені усі
життями і Душами своїми.
Бо ми одна родина на Землі
і маємо жити без війни.

Бо за негараздами завжди
приходять дні, роки, життя,
коли ми можемо усім сказати,
що ми щасливо прожили
і слід хороший лишили по собі.

Бо ми споріднені усі
життями і Душами своїми.
Бо ми одна родина на Землі
і маємо жити без війни.

ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ

Все буде добре,
коли ми добротою
сусіда приголубим.
Все буде добре,
коли ми самі у собі
ворога загубим.

То будьмо гідні,
щоб не впасти.
То будьмо мудрі,
щоб це пізнати.

Бо тільки творча праця,
спокій у всьому й злагода
піднімуть Дух народу.
Бо тільки ми самі здатні
вільно голови підняти,
щоб Україну щастям засівати.

То будьмо гідні,
щоб не впасти.
То будьмо мудрі,
щоб це пізнати.

Л Ї В А

Через ліси, поля
з боліт поліських
тече наша річка Льва,
несучи воду прісну.

Ось така вона,
як на світлині
обкладинки книжини
красива й чиста,
готова вгамувати спрагу
літньої години.

Біля неї життя вирує:
ростуть дерева і кущі,
квіти лісові й хвощі
і чується пісня солов'я.

А обабіч пасеться череда
корів рогатих
і тут же в лузі

дзвенить коса.

ОГЛАВКИ

ЛІТО	1
ВІДПОЧИНОК	2
ПОДИВИМОСЯ У НЕБО	7
ЧИСТОТА	18
КРАСОТА СЕРЕД НАС	19
ЗЕЛЕНІ ПРАЗНИКИ	21
ДІТЯМ	23
СОНЦЕ	23
ПОВІТРЯ	25
ЛІС	27
ДЯКУЄМО ТОБІ, ЖИТТЯ	32
НАВЧИТЕЛЮ	33
СТРАХ	35
НЕГАРАЗДИ	45
ПОЛІТ	47
ПОЛІТИКА	49
ПІЗНАННЯ	51
УКРАЇНО, МИ ТВОЇ ДІТИ	52
ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ	53
ВОЛЯ	54
ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ	54
ЛЬВА	55

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сайт <http://mikolin.com.ua/>

сторінка на facebook (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на facebook